

การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทย ตามแนวคิดเอเอแอลซี เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ อย่างมีความหมายและการเรียนรู้อย่างมี ความสุข ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

THE DEVELOPMENT OF THAI LANGUAGE INSTRUCTIONAL MODEL BASED ON AALC FOR ENHANCING MEANINGFUL LEARNING AND HAPPINESS LEARNING OF PRIMARY 6 STUDENTS

ธนภัทร จันทรเจริญ*

Tanaput Chanchaen*

ทัศนีย์ ชาติไทย**

Tassanee Chatthai**

* นักศึกษาปริญญาเอก สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

* Ed.D. Candidate, Doctor of Education (Curriculum and Instruction), College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University

* Email: tanaput1090@hotmail.com

** รองศาสตราจารย์และปริญญาเอก ผู้อำนวยการหลักสูตรศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

** Associate Professor, Ph.D., The Director Doctor of Education Program in Curriculum and Instruction, College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University

** Email: tas_thai@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ล่าตรวจสอบภาพ ปัญหา ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ปัญหา การจัด การเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 2) พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามแนวคิดเอแอลซี เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความหมายและการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 3) ศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น

กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้สอนภาษาไทยในสถานศึกษาเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานครจำนวน 260 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 2 ห้องเรียน เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่ายโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามครูภาษาไทย รูปแบบการเรียนการสอนแบบวัดมโนทัศน์พื้นฐาน แบบวัดการเชื่อมโยงมโนทัศน์ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ แบบสอบถามความสุขและแบบสังเกตพฤติกรรม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) และการหาสหสัมพันธ์แบบ Pearson (Pearson Product Moment Correlation)

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. การล่าตรวจสอบภาพ ปัญหา ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบสอบถามครูผู้สอนภาษาไทย ในภาพรวม พบว่า สภาพการจัดการเรียนรู้ครูปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.05 ปัญหาการจัดการเรียนรู้ครูพบปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.01 ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ปัญหา การจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ครูควรเลือกใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่ไม่ซับซ้อน คิดเป็นร้อยละ 25 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลาย คิดเป็นร้อยละ 28.13 เลือกใช้สื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัย คิดเป็นร้อยละ 31.25 และใช้เกณฑ์ การประเมินที่สอดคล้องกับสภาพจริง คิดเป็นร้อยละ 34.38

2. รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 1) หลักการของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 3) ขั้นตอนการเรียนการสอนซึ่งมี 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ตรวจสอบและปรับมโนทัศน์ ขั้นที่ 2 จัดโครงสร้างความคิด ขั้นที่ 3 กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก ขั้นที่ 4 ประยุกต์กลวิธีการเรียนรู้ภาษา ขั้นที่ 5 พัฒนาการคิดเชื่อมโยง และ 4) การวัดและประเมินผล จากการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอนโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า มีความเหมาะสม ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.18

3. ประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น พบว่า 1) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมายหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมายหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมายสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4) กลุ่มทดลองมีความสามารถในการเชื่อมโยงมโนทัศน์การเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 5) กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการเรียนรู้มีความสุขในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.68 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.02 6) กลุ่มทดลองมีระดับความคิดเห็นการเรียนรู้มีความสุขสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 7) การเรียนรู้ที่มีความหมายกับการเรียนรู้ที่มีความสุขมีความสัมพันธ์เท่ากับ 0.81 และการเรียนรู้ที่มีความสุขขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ที่มีความหมาย คิดเป็นร้อยละ 66

คำสำคัญ: รูปแบบการเรียนการสอน ภาษาไทย การเรียนรู้ที่มีความหมาย การเรียนรู้ที่มีความสุข ประถมศึกษา

Abstract

The objectives of this research were 1) to survey the state, problems, suggestions and the solutions of learning management of Thai language in Primary 6, 2) to develop a Thai language instructional model based on AALC for enhancing meaningful learning and happiness learning of Primary 6, and 3) to study the effectiveness of instructional model of Thai language.

The samples were 260 Thai language teachers from Bangkok Educational Service Area and two classrooms of primary 6 students of Saint Gabriel College in the second semester of academic year 2015. One classroom was assign to be an experimental group and the other was a controlled group. The sampling method was simple random sampling. The instruments used in this research were questionnaire for Thai language teacher, Instructional Model, Basic Concept Test, Concepts Map, Learning Outcome Assessment, Behavior Observation and Happiness Questionnaire. Statistical data analyses were frequency, percent, mean, standard deviation, t-test and Pearson product moment correlation.

The results of this research were as follows:

1. The state of learning management of Thai language teachers was in the medium-level with the mean of 3.26, with standard deviation of 0.05. The problems of learning management were in the low level as the mean of 2.22, with standard deviation of 0.01. For suggestions and solutions, teachers needed a design of learning management to be simple accounted for 25 percent, different learning activities 28.13 percent, modern learning media 31.25 percent, and using authentic work assessment 34.38 percent.

2. The development of AALC based on instructional model consisted of 4 components; 1) principle of model; 2) objective of model; 3) learning and teaching phase that have 5 steps were step 1 ensuring concept, step 2 preparation of thinking, step 3 active learning, step 4 language learning strategies, and step 5 association of idea; and 4) measurement and assessment. The level of appropriateness of the AALC based on instructional model was 3.70, with standard deviation of 0.18.

3. The effectiveness of instructional model applications were 1) the experimental group has the learning achievement in Thai language meaningful learning gained after learning was found significantly higher than before learning at the level of 0.01. 2) the experimental group has the learning achievement in Thai language meaningful learning gained after learning was found significantly higher than the controlled group at the level of 0.05. 3) the experimental group has the learning achievement in Thai language meaningful learning gained after learning was found significantly higher than standard 50 percentages at the level of 0.01. 4) the experimental group has the concepts map gained after learning was found significantly higher than standard 50 percentages at the level of 0.01. 5) the experimental group had the behavior for happiness in the good-level was the average of 2.68, the standard deviation of 0.02. 6) the experimental group has the level of opinions in happiness learning gained significantly higher than the controlled group at the level of 0.01. 7) the meaningful learning with the happiness learning has the relation (r) of 0.81, and the happiness learning depended on the meaningful learning of 66 percent.

Keywords: Instructional Model, Thai Language, The Meaningful Learning, The Happiness Learning, Primary

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญในการเรียนรู้ ถ้านักเรียนมีความสามารถทางภาษาไทยอ่อนก็จะมีผลต่อการเรียนรู้ในทุกวิชา (บุญช่วย มีจิต, 2554) ในการเรียนการสอน การอธิบายด้วยภาษาไทยที่ดี ที่ถูกต้อง จะช่วยให้การเรียนรู้บรรลุผลได้ดี (ประยอม ชองทอง, 2556) การเรียนการสอนภาษาไทยมีเนื้อหาที่นักเรียนต้องเรียนซ้ำมาซ้ำไปหลายปี เช่น หลักภาษาไทย แต่พบว่านักเรียนก็ยังจำไม่ได้หรือยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ ทั้งนี้ก็เพราะนักเรียนไม่ได้เรียนจนถึงขั้นการเรียนรู้ หากครูมีการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้แล้วนักเรียนก็จะมีความเข้าใจในเนื้อหาอย่างคงทนถาวร (ชมรัชชัย อธิเกียรติ, 2557, น. 170)

หลักในการเรียนรู้ที่สำคัญก็คือ การนำเอาความรู้เดิมมาจับความรู้ใหม่ แล้วต่อยอดความรู้ของตนขึ้นไป หากนักเรียนมีความรู้เดิมแน่นยำถูกต้อง ก็จะสามารถนำเอาความรู้เดิมมาจับความรู้ใหม่และต่อยอดความรู้ของตนได้อย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดปิติสุขในการเรียนรู้ (วิจารณ์ พานิช, 2557, น. 27) ทั้งนี้ก็เพราะว่าสมองของมนุษย์มีการจัดความรู้ต่างๆ ที่ได้เรียนรู้อย่างเป็นระบบระเบียบในลักษณะที่เป็นโครงสร้าง ซึ่งเรียกว่าโครงสร้างทางพุทธิปัญญา (Cognitive Structure) ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนความรู้ใหม่ให้แก่นักเรียนควรจะต้องให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย กล่าวคือ สามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมเข้ากับความรู้ใหม่ได้อย่างสมเหตุสมผล หรือสามารถเชื่อมโยง การเรียนรู้นั้นเข้ากับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่รู้มาก่อนได้ (Ausubel, 1969) ขณะเดียวกันการเรียนรู้ก็ต้องเป็นการพัฒนาความสุขไปด้วยในตัว และถ้าเด็กพัฒนาได้จริง เขาจะเรียนรู้และแสวงหาความรู้ด้วยความสุข (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต), 2557, น. 33-34)

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ พบว่า มีแนวคิดที่สำคัญ 4 แนวคิดที่สามารถนำมาผสมผสานกันในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนานักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย และเรียนรู้ด้วยความสุขได้ ดังนี้

1. การนำเสนอแนวคิดล่วงหน้า (Advance Organizer) เป็นการช่วยจัดโครงสร้างและสร้างความกระจ่างในการเรียนรู้ให้นักเรียน เป็นกระบวนการชี้แนะซึ่งมีลักษณะเป็นบทสรุปย่อที่มีความกว้างขวางและครอบคลุมเนื้อหา (Hartley and Davies, 1976, p. 153) มีประโยชน์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูง และเป็นผลดีต่อนักเรียนที่มีความสามารถต่ำด้วย เพราะจะช่วยจัดระบบความคิดก่อนเรียนทำให้ง่ายต่อการเรียนรู้ ช่วยให้นักเรียนจัดมโนทัศน์ที่ได้รับอย่างเป็นระบบ เกิดการรับข้อมูลและแนวคิดอย่างมีความหมาย ส่งเสริมให้นักเรียนสนใจการสืบเสาะหาความรู้ และสร้างนิสัยการคิดอย่างเข้าใจแจ่มแจ้ง (Joyce and Weil, 1996, p. 217)

2. การเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เป็นกระบวนการพัฒนาความสามารถทางสติปัญญา ผลคือนักเรียนจะเรียนรู้แบบเข้าใจ มีเจตคติทางบวกต่อการเรียน เกิดแรงจูงใจต่อการเรียน สามารถพูดและเขียนได้สัมพันธ์กับประสบการณ์ในอดีต สามารถนำความรู้มาประยุกต์ในชีวิตประจำวัน เพิ่มความสนใจและมีความตั้งใจในการเรียนมากขึ้น ที่สำคัญนักเรียนจะรู้สึกเป็นสุขสนุกสนานกับการเรียน มีความเข้าใจในมโนทัศน์ที่สอนอย่างลึกซึ้ง ถูกต้อง และคงทน มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการเรียนรู้ร่วมกัน ได้รับประโยชน์จากการสอนที่หลากหลาย มีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของตนเอง (McKeachie., Pintrich, Lin, and Smith, D.1987)

3. กลวิธีการเรียนรู้ภาษา (Language Learning Strategies) เป็นพฤติกรรมหรือวิธีการที่นักเรียนใช้เพื่อช่วยขยายขอบข่ายในการเรียนรู้ กลวิธีจะช่วยให้นักเรียนรู้อย่างง่ายขึ้น ช่วยในการเก็บข้อมูล และสามารถนำมาใช้ได้ก็เมื่อต้องการ เป็นเทคนิค วิธีการ ที่นักเรียนใช้เพื่อทำความเข้าใจความหมายของภาษา จัดจำข้อมูลใหม่ นับเป็นสิ่งที่นักเรียนคิดและกระทำเพื่อที่จะเรียนรู้ ช่วยให้นักเรียนเรียนภาษาได้ดี เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ มีความมั่นใจในตนเอง มีพัฒนาการทางภาษา และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โดยเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสม อีกทั้งยังช่วยเพิ่มขยายการแสดงออกถึงความสามารถทางภาษาด้วย (Chamot and Kupper, 1989, p. 13; Oxford and Crookall, 1989, p. 29)

4. การจัดกรอบมโนทัศน์ (Concept Map) เป็นการจัดแสดงให้เห็นความแตกต่างของมโนทัศน์อย่างเป็นลำดับขั้น ซึ่งก่อนจัดการเรียนรู้อาจต้องสำรวจความรู้พื้นฐานที่มีมาก่อนของนักเรียน เพื่อนำมาใช้ในการเตรียมการสอนให้เหมาะสม การจัดกรอบมโนทัศน์จะใช้แสดงความสัมพันธ์ของมโนทัศน์ต่างๆ ที่อยู่ในความคิดของนักเรียน ใช้สรุปความหมายจากตำรา ซึ่งจะทำให้ประหยัดเวลาและไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการอ่าน เป็นแนวทางให้แก่ผู้เรียนว่าควรจะทำอะไร สิ่งเกิดสิ่งใด เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ทำให้ผู้เรียนจับใจความสำคัญและจดจำข้อความได้ง่ายขึ้น (Gardner, 1977, pp. 9-24; Novak, 1984, p. 12)

จากความสำคัญและปัญหาของการเรียนรู้ภาษาไทย กอปรกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่ได้นำเสนอ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามแนวคิดเอเอแอลซีเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความหมายและการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อพัฒนาคุณภาพการจัด การเรียนรู้ภาษาไทยให้บรรลุความมุ่งหมายของหลักสูตรที่เน้นพัฒนาผู้เรียนให้ ดี เก่ง และมีความสุข

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสำรวจสภาพ ปัญหา ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามแนวคิดเอเอแอลซี เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความหมายและการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
3. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น โดยศึกษาผลที่เกิดขึ้นกับนักเรียนด้าน การเรียนรู้ที่มีความหมาย และการเรียนรู้ที่มีความสุข

นิยามศัพท์สำคัญที่ใช้ในการวิจัย

แนวคิดเอเอแอลซี หมายถึง แนวคิดที่เกิดจากการผสมผสานแนวคิดสำคัญ 4 แนวคิด คือ การนำเสนอแนวคิดล่วงหน้า (Advance Organizer) การเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) กลวิธีการเรียนรู้ภาษา (Language Learning Strategies) และการจัดกรอบมโนทัศน์ (Concept Map)

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามแนวคิดเอเอแอลซีเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความหมายและ การเรียนรู้ที่มีความสุข หมายถึง แบบแผนของการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยมีการจัดลำดับขั้นของ การจัดการเรียนรู้อย่างเป็นกระบวนการและมีระบบ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ตรวจสอบและปรับมโนทัศน์ ขั้นที่ 2 จัดโครงสร้างความคิด ขั้นที่ 3 กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก ขั้นที่ 4 ประยุกต์กลวิธีการเรียนรู้ภาษา และขั้นที่ 5 พัฒนาการคิดเชื่อมโยง

การเรียนรู้ที่มีความหมาย หมายถึง การเรียนรู้ที่นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยความเข้าใจ สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อแก้ปัญหาหรือคิดอย่างสร้างสรรค์ เห็นความสัมพันธ์ และสามารถเชื่อมโยงมโนทัศน์ใหม่เข้ากับมโนทัศน์เดิมที่เคยเรียนรู้มาแล้วอย่างถูกต้อง ต่อเนื่อง และสัมพันธ์กัน ชิมซับและจดจำความรู้ที่ได้รับอย่างแม่นยำ สามารถระลึกได้ และนำความรู้ที่ได้รับนั้นไปใช้ในสถานการณ์หรือปัญหาใหม่ๆ ในอนาคตได้ วัดได้โดยใช้แบบวัดการเชื่อมโยงมโนทัศน์ การเรียนรู้ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยที่มีความหมายที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การเรียนรู้ที่มีความสุข หมายถึง ความคิดเห็นและพฤติกรรมด้านบวกของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนและการทำกิจกรรมในการเรียนรู้ โดยที่นักเรียนแสดงความสุขที่จะเรียนรู้และร่วมทำกิจกรรมอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน เข้าเรียนตรงเวลา ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย กระตือรือร้นในการทำกิจกรรม ใช้ความสามารถในการคิดและทำ ในสิ่งที่ตนสนใจ ต้องการที่จะแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนและครู รวมทั้งมีความรู้สึกที่ดีเมื่อได้อยู่กับเพื่อนและครูผู้สอน วัดได้โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ที่มีความสุข และแบบสอบถามการเรียนรู้ที่มีความสุขที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน
2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย
3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่มีความหมาย
4. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่มีความสุข
5. ความสัมพันธ์ของการเรียนรู้ที่มีความหมายกับการเรียนรู้ที่มีความสุข
6. แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามแนวคิดเอแอลซี ประกอบด้วย
 - 6.1 แนวคิดเกี่ยวกับการนำเสนอแนวคิดล่วงหน้า
 - 6.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้เชิงรุก
 - 6.3 แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษา
 - 6.4 แนวคิดเกี่ยวกับการจัดกรอบมโนทัศน์
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นที่ 1 สํารวจสภาพ ปัญหา ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (R 1)

ประชากร คือ ครูผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสถานศึกษาเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 813 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสถานศึกษาเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 260 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Yamane (1967, p. 886) และสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน

เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถามครูผู้สอนภาษาไทย

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจัดเก็บข้อมูลด้วยตนเองบางส่วน และจัดส่งผ่านระบบไปรษณีย์แบบตอบกลับ

วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขั้นที่ 2 พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดเอแอลซี (D 1)

ผู้เชี่ยวชาญ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) ผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอนและแผนจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน และ 2) ผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความเหมาะสมของเครื่องมือประกอบการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยทางการศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา

เครื่องมือที่ใช้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) แบบประเมินอันดับคุณภาพซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และ 2) แบบประเมินดัชนีความสอดคล้องซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้วิธีการจัดส่งระบบไปรษณีย์แบบตอบกลับ

การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) วิเคราะห์ข้อมูลแบบประเมินที่หาค่าอันดับคุณภาพ โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) วิเคราะห์ข้อมูลแบบประเมินที่หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้ค่าเฉลี่ย

ขั้นที่ 3 ทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น (R 2)

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสถานศึกษาเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

เลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 ห้องเรียน คือ กลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน และกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน แต่ละห้องเรียนมีนักเรียนจำนวน 50 คน จัดนักเรียนแบบคละความสามารถในการเรียนรู้ ด้วยการสุ่มอย่างง่ายแบบไปห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบความเหมาะสม และผ่าน การตรวจสอบความเป็นไปได้จากการนำไปทดลองใช้มาใช้ทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน เช่นต์คาเบรียล จำนวน 32 คาบ คาบเรียนละ 50 นาที ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยแบบการทดลองกึ่งทดลอง กับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่ได้มาจากการสุ่มและมีการวัดก่อนและหลังให้สิ่งทดลอง (Nonrandomized control group pretest-posttest design)

ขั้นที่ 4 ประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอน (D 2)

เครื่องมือที่ใช้ ประกอบด้วย 1) แบบวัดมโนทัศน์พื้นฐานการเรียนรู้ 2) แบบวัดการเชื่อมโยงมโนทัศน์ การเรียนรู้ 3) แบบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมาย 4) แบบสังเกตพฤติกรรม การเรียนรู้อย่างมีความสุข และ 5) แบบสอบถามการเรียนรู้มีความสุข

การวิเคราะห์ข้อมูล โดย 1) วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบวัดมโนทัศน์พื้นฐานการเรียนรู้โดยใช้ความถี่ และค่าร้อยละ 2) วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบวัดการเชื่อมโยงมโนทัศน์การเรียนรู้ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมาย โดยใช้ความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3) วิเคราะห์ ข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรม การเรียนรู้มีความสุข และแบบสอบถามการเรียนรู้มีความสุข โดยใช้ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่าง มีความหมายก่อนเรียนกับหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มทดลองโดยใช้ค่าที (t-test dependent samples) 5) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมาย และระดับ ความคิดเห็นการเรียนรู้มีความสุข หลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มทดลองและผู้เรียนกลุ่มควบคุมโดยใช้ค่าที (t-test independent samples) 6) เปรียบเทียบความสามารถการเชื่อมโยงมโนทัศน์การเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่าง มีความหมายหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มทดลองกับเกณฑ์ร้อยละ 50 โดยใช้ค่าที (t-test one-sample) และ 7) หาความสัมพันธ์ของการเรียนรู้มีความสุขกับการเรียนรู้มีความสุขโดยใช้ค่าสหสัมพันธ์ อย่างง่าย (Pearson product moment correlation)

ผลการวิจัย

1. จากการสำรวจสภาพ ปัญหา ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้ ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบสอบถามครูผู้สอนภาษาไทย พบว่า สภาพการจัดการเรียนรู้ ด้านการออกแบบ การจัดการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การนำสื่อมาประกอบการจัดการ เรียนรู้ และการใช้วิธีวัดและประเมินผล ในภาพรวมครูปฏิบัติในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.05 ปัญหาการจัด การเรียนรู้ครูพบปัญหาในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.01 ข้อเสนอแนะและ แนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ ครูควรเลือกใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่ไม่ซับซ้อน คิดเป็นร้อยละ 25 จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ มีความหลากหลาย คิดเป็นร้อยละ 28.13 เลือกใช้สื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัย คิดเป็นร้อยละ 31.25 และใช้ เกณฑ์การประเมินที่สอดคล้องกับสภาพจริง คิดเป็นร้อยละ 34.38

2. รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 1) หลักการของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ ของรูปแบบ 3) ขั้นตอนการเรียนการสอนซึ่งมี 5 ขั้น ได้แก่ ขั้นที่ 1 ตรวจสอบและปรับมโนทัศน์ (Ensuring Concept) ขั้นที่ 2 จัดโครงสร้างความคิด (Preparation of Thinking) ขั้นที่ 3 กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ขั้นที่ 4 ประยุกต์กลวิธีการเรียนรู้ภาษา (Language Learning Strategies) ขั้นที่ 5 พัฒนาการ คิดเชื่อมโยง (Association of Idea) และ 4) การวัดและประเมินผล จากการประเมินความเหมาะสมของ รูปแบบการเรียนการสอนโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.18

3. ประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น พบว่า 1) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมายหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมายหลังเรียนสูงกว่าผู้เรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมายสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4) กลุ่มทดลองมีความสามารถในการเชื่อมโยงมโนทัศน์การเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 5) กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการเรียนรู้อย่างมีความสุขในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.68 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.02 6) กลุ่มทดลองมีระดับความคิดเห็นการเรียนรู้อย่างมีความสุขสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 7) การเรียนรู้ที่มีความหมายกับการเรียนรู้ที่มีความสุขมีความสัมพันธ์เท่ากับ 0.81 และการเรียนรู้ที่มีความสุขขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ที่มีความหมาย คิดเป็นร้อยละ 66 ส่วนอีกร้อยละ 34 ขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่น ๆ

อภิปรายผล

1. การสำรวจสภาพ ปัญหา ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีดังนี้

1.1 สภาพการจัดการเรียนรู้ พบว่า ภาพรวมครูปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยครูออกแบบการจัดการเรียนรู้แบบย้อนกลับ มีการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองล่วงหน้า 1 ภาคเรียน จัดสาระหลักการใช้ภาษาไทยบูรณาการกับสาระการฟัง ดู และพูด เตรียมพร้อมนักเรียนก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากการวิเคราะห์ความรู้พื้นฐานของนักเรียนจากแบบทดสอบก่อนเรียน เลือกใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย และใช้เทคนิคการยกตัวอย่างประกอบ เลือกล้อ การเรียนรู้โดยคำนึงถึงสอดคล้องของเนื้อหา และวัตถุประสงค์ของบทเรียน ใช้สื่อการเรียนรู้ขึ้นจัดกิจกรรม การเรียนรู้ โดยเลือกใช้ประเภทสื่อวัสดุ เช่น บัตรคำ แถบประโยค เกม เพลง รูปภาพ ฯลฯ ผลิตภัณฑ์และจัดหาสื่อใน การจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ใช้แหล่งการเรียนรู้จากเว็บไซต์ ชี้แจงเกณฑ์และวิธีการประเมินผลในคาบเรียนแรกของ แต่ละภาคเรียน ใช้ช่วงเวลาหลังการจัดการเรียนรู้ในการประเมินผลการเรียนรู้โดยการตรวจแบบฝึกหัดหรือใบงาน กำหนดตัวครูผู้สอนประจำวิชาเป็นผู้ประเมินผลการเรียนรู้โดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบรูบริกส์ที่ครูผู้สอนกับครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้เดียวกันร่วมกันสร้าง สอดคล้องกับแนวคิดของ สุจริต เพียรชอบ (2525, น. 50-53) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยครูต้องทำความเข้าใจหลักสูตร พยายามศึกษาเลือกหาวิธีการสอนแบบต่างๆ ที่เหมาะสม สร้างสรรค์แผนการสอน ดำเนินการตามขั้นตอนที่วางไว้ และ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์มรรย (2522, น. 222-223) ที่กล่าวว่า การใช้สื่อในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยต้องสอดคล้องกับเรื่องที่เรียน สอดคล้องกับความสนใจ ประสบการณ์ และสติปัญญาของผู้เรียน และสุจริต เพียรชอบ (2526, น. 13-20) ที่กล่าวว่า การจัด การเรียนการสอนภาษาไทยครูต้องทดสอบความรู้เดิมของนักเรียนก่อนจะลงมือสอน ใช้วิธีการสอนที่นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมมาก ๆ และเลือกสรรวิธีการประเมินที่เหมาะสม และ สุวรรณี ยะหระ (2554, น. 13) ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผล การเรียนการสอนภาษาไทยต้องประเมินทั้งกระบวนการและผลงานของนักเรียน โดยการกำหนดคุณภาพ การปฏิบัติงานในแต่ละเรื่อง ซึ่งคุณภาพต้องมีหลายระดับ ระดับคุณภาพงานจะสามารถนำมาใช้เป็นเกณฑ์ การให้คะแนนในการประเมินตามสภาพจริงได้เรียกว่า รูบริกส์ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิลุบล เกตุแก้ว (2555) ที่พบว่า ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนแบบบรรยายและเทคนิคการยกตัวอย่าง ด้าน การใช้สื่อและแหล่งการเรียนรู้ คือ ครูใช้สื่อประเภทวัสดุ เช่น บัตรคำ แถบประโยค และด้านการประเมินผลการเรียนรู้ คือ ครูประเมินหลังสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้

1.2 ปัญหาการจัดการเรียนรู้ พบว่า ภาพรวมครูพบปัญหาในระดับน้อย และปัญหาที่พบ คือ ครูมีภาระงานมากเกินไปไม่มีเวลาในการเตรียมการจัดการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้หลักสูตรมีมากเกินไป เมื่อเทียบกับจำนวนคาบเรียนที่กำหนดให้ ไม่มีเวลาในการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้อยู่ให้

เหมาะสมและทันสมัย ไม่มีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะพัฒนารูปแบบ วิธีสอน และเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและความต้องการของนักเรียน นักเรียนไม่สามารถซึมซับและจดจำความรู้ที่ได้รับอย่างแม่นยำได้ มีภาระงานสอนมากทำให้ไม่มีเวลาในการจัดทำสื่อ มีภาระการสอนมากทำให้ไม่มีเวลาในการเลือกแหล่งการเรียนรู้ที่เหมาะสมให้กับนักเรียน และขาดความรู้ความเข้าใจในการสร้างเครื่องมือประเมินผลการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับแนวคิดของ อนงค์ รุ่งแจ้ง (2553) ที่กล่าวว่า ปัญหาการเรียนการสอนและการใช้ภาษาไทยในปัจจุบันมีหลายระดับ เริ่มตั้งแต่ระดับนโยบาย คือ ผู้บริหารในทุกระดับชั้นมิได้ให้ความสำคัญกับภาษาไทย ทั้งด้านอัตรากำลังและงบประมาณสนับสนุน ปัญหาที่ตัวผู้สอน คือ ครูผู้สอนมิได้จบการศึกษามาโดยตรงทางภาษาไทย ยิ่งกว่านั้นยังมีเสียงสะท้อนว่า ครูผู้สอนบางท่านมิได้แม่นยำทางภาษาไทยอีกด้วย ปัญหาที่ตัวนักเรียน คือ นักเรียนส่วนใหญ่เขียนหนังสือไม่ถูกต้อง อ่านหนังสือไม่ออก และปัญหาเรื่องสื่อและนวัตกรรม คือ จัดหา จัดทำ หรือจัดเตรียมไม่สอดคล้องกับการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิลบล เกตุแก้ว (2555) ที่พบว่า ปัญหาด้านการจัดการเรียนรู้ คือ ครูไม่ได้รับการสนับสนุนจากบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สาระการเรียนรู้ในหลักสูตรมีมากเกินไปเมื่อเทียบกับจำนวนคาบเรียนที่กำหนด ทำให้ไม่สามารถจัดเวลาสำหรับการประเมินผลการเรียนรู้ได้ และขาดแคลนสื่อการเรียนรู้

1.3 ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ปัญหาจัดการเรียนรู้ภาษาไทย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่า ควรเลือกใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่ซับซ้อน ส่งเสริมให้ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลาย เลือกใช้สื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัย เหมาะสมกับเนื้อหา วิชา และความต้องการของนักเรียน และควรใช้เกณฑ์การประเมินที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถ ศักยภาพของนักเรียน และสอดคล้องกับสภาพจริง สอดคล้องกับแนวคิดของ คณาจารย์ สมาคมมิตร (2547, น. 13-14) ที่กล่าวว่า การสอนภาษาในยุคปัจจุบันควรประกอบไปด้วยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมไปถึงการคิด และความเข้าใจในการแสดงออกต่างๆ นอกจากนี้ยังต้องสอนให้รู้จริง (แจ่มแจ้ง ถูกต้อง) และทำจริง (ปฏิบัติได้ ใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ) และ สุวรรณิ ยะหะกร (2554, น. 13) ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผล การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นการกำหนดคุณภาพการปฏิบัติงานของนักเรียน ซึ่งต้องประเมินทั้งกระบวนการการทำงาน และผลงานของนักเรียน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนในการประเมินตามสภาพจริง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิลบล เกตุแก้ว (2555) ที่พบว่า แนวทางการแก้ไขปัญหาการจัดการเรียนรู้ คือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดอบรมครูเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ และมีครูที่สำเร็จการศึกษาวิชาภาษาไทยโดยตรง

2. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามแนวคิดเอเอแอลซี

การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามแนวคิดเอเอแอลซีเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้อย่างมีความหมายและการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการอย่างเป็นระบบโดยเริ่มจากการสังเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนให้ครอบคลุมความต้องการซึ่งเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนการสอนที่ดี จากนั้นทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์หลักการของรูปแบบการเรียนการสอนจากแนวคิดพื้นฐานที่ผู้วิจัยใช้เป็นแนวคิดสำคัญในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนร่วมกับผลการสำรวจสภาพ ปัญหา ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้ เพื่อเชื่อมโยงไปสู่การสังเคราะห์วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการเรียน การสอน และการวัดและประเมินผล องค์ประกอบต่างๆ ข้างต้นนี้ผู้วิจัยได้จัดเรียงไว้อย่างเหมาะสม มีความสอดคล้อง สัมพันธ์ และส่งเสริมซึ่งกันและกัน จากนั้นผู้วิจัยได้นำสาระต่างๆ มาเรียบเรียงเป็นรูปแบบการเรียนการสอนฉบับร่าง เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนที่มีคุณสมบัติตามที่ผู้วิจัยกำหนดตรวจสอบความเหมาะสม ผลการตรวจสอบพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมระดับมาก และมี 4 องค์ประกอบ คือ 1) หลักการของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 3) ขั้นตอนการเรียนการสอนซึ่งมี 5 ขั้น ได้แก่ ขั้นที่ 1 ตรวจสอบและปรับโนทัศน์ (Ensuring Concept) ขั้นที่ 2 จัดโครงสร้างความคิด (Preparation of Thinking) ขั้นที่ 3 กิจกรรม การเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ขั้นที่ 4 ประยุกต์กลวิธีการเรียนรู้ภาษา (Language Learning Strategies) ขั้นที่ 5 พัฒนาการคิดเชื่อมโยง (Association of Idea) และ 4) การวัดและประเมินผล จากนั้นนำผลการประเมินมาปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนให้มีความถูกต้องสมบูรณ์มากขึ้นก่อน

นำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบคุณภาพในเชิงการใช้ในสถานการณ์จริงเพื่อนำข้อค้นพบมาปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอนอีกครั้งก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มทดลอง ผลจากการทดลอง พบว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้มีประสิทธิภาพสามารถใช้เป็นแบบแผนในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความหมายและการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้จริง

3. การศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามแนวคิดเอเอแอลซี

รูปแบบการเรียนการสอนภาษาไทยตามแนวคิดเอเอแอลซีนี้ พัฒนาขึ้นจากการผสมผสานแนวคิดสำคัญ 4 แนวคิด คือ การนำเสนอแนวคิดล่วงหน้า การเรียนรู้เชิงรุก กลวิธีการเรียนรู้ภาษา และการจัดกรอบมโนทัศน์ และเมื่อพิจารณาโดยภาพรวมแล้วสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้สามารถส่งเสริมผู้เรียนให้มีการเรียนรู้ที่มีความหมายและการเรียนรู้ที่มีความสุขได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

3.1 กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมายหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภวรรณ เล็กวิไล (2539) ที่พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยกลวิธีการเรียนรู้ภาษาโดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3.2 กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมายหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ Bodolus (1987) ที่ศึกษาเรื่องการเรียนรู้อย่างมีความหมายสำหรับนักเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์โดยการใช้แผนผังแสดงความสัมพันธ์ระหว่างมโนทัศน์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนผังแสดงความสัมพันธ์ระหว่างมโนทัศน์และกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติได้คะแนน การทดสอบหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ จันท์ธรม สุวรรณไตรย์ (2532) ที่ทำการศึกษาเปรียบเทียบวิธีสอนโดยการนำเสนอโครงสร้างความคิดล่วงหน้ากับการสอนแบบปกติในวิชาคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า การนำเสนอโครงสร้างความคิดล่วงหน้าช่วยให้กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 และวิภา เกียรติจิระบำรุง (2537) ที่ศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบจัดกรอบมโนทัศน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาชีววิทยาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

3.3 กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีความหมายหลังเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไสว พักขาว (2536, น. 31) ที่พัฒนาระบบการเรียนการสอนเพื่อการเรียนรู้ที่มีความหมายในวิชาเคมี และมีการกำหนดผลการเรียนรู้ที่มีความหมายว่า ผู้เรียนที่ถือว่าเกิด การเรียนรู้ที่มีความหมายจะต้องได้คะแนนอย่างน้อยร้อยละ 50 ของคะแนนเต็มของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.4 กลุ่มทดลองมีความสามารถในการเชื่อมโยงมโนทัศน์การเรียนรู้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับแนวคิดของ Ausubel, Novak, & Hanesian (1978) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ที่มีความหมายนั้น นักเรียนจะสามารถเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับมโนทัศน์และหลักการที่ผู้เรียนมีอยู่ในโครงสร้างความรู้เดิม ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ สามารถระลึกได้ และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ในสถานการณ์ใหม่ๆ ได้ และงานวิจัยของ Lavie and Zion (1988) ที่ศึกษาเรื่องการส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความหมายในโปรแกรมสิ่งแวดล้อมศึกษา โดยใช้วิธีวิจัยแบบกรณีศึกษาตามหลักการของ Novak and Gowin ผลการวิจัยพบว่า การใช้กรอบมโนทัศน์ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย และกรอบมโนทัศน์เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลได้ดีกว่าการใช้แบบทดสอบ

3.5 กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการเรียนรู้อย่างมีความสุขในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริพร มโนพิเชษฐวัฒนา (2547) ที่พัฒนารูปแบบการสอนวิทยาศาสตร์แบบบูรณาการที่เน้นนักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ที่กระตือรือร้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคุณลักษณะ และทักษะที่พึงประสงค์ขึ้น ปฏิสัมพันธ์ในการทำงานร่วมกันของนักเรียนมีการพัฒนาขึ้น

3.6 กลุ่มทดลองมีระดับความคิดเห็นการเรียนรู้อย่างมีความสุขสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไสว พักขาว (2536) ที่พัฒนาระบบการเรียนการสอนเพื่อการเรียนรู้อย่างมีความหมายในวิชาเคมี ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ วิภา เกียรติธนะบำรุง (2537) ที่ศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบจัดกรอบมโนทัศน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาชีววิทยาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบจัดกรอบมโนทัศน์มีเจตคติต่อวิชาชีววิทยาทางบวก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ พรรณิภา กิจเอก (2550) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาเคมีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้อย่างรู้ลึกกับกิจกรรมการเรียนรู้อย่างแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้อย่างรู้ลึกกับกิจกรรมการเรียนรู้อย่างแบบปกติมีเจตคติต่อวิชาเคมีดีกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การเรียนรู้อย่างแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3.7 การเรียนรู้อย่างมีความหมายกับการเรียนรู้อย่างมีความสุขมีความสัมพันธ์กันเท่ากับ 0.81 และการเรียนรู้อย่างมีความสุขขึ้นอยู่กับการเรียนรู้อย่างมีความหมายคิดเป็นร้อยละ 66 สอดคล้องกับแนวคิดของ Thomas (2007, p. 12) ที่กล่าวว่า เด็กเล็กส่วนใหญ่จะแสวงหาความสุขได้จากการเรียนรู้ ซึ่งถ้าได้รับการตอบสนองเด็กก็จะเป็นคนที่มีความสุขและเห็นคุณค่าของการเรียนรู้และการดำเนินชีวิต แต่ถ้าการเรียนรู้ออกไปให้เกิดความทุกข์ ร่างกายก็จะผลิตคอร์ติซอลที่สามารถทำลายสมอง ทำให้สมองทำงานลดลง การเรียนรู้ก็จะลดลง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต, 2557, น. 33-34) ที่กล่าวว่า ในกระบวนการของการศึกษาการพัฒนาต่างๆ จะต้องเป็นการพัฒนาความสุขไปด้วยในตัว ซึ่งจะเห็นได้ว่าความสุขนั้น เด็กมีพัฒนาการที่ถูกต้องหรือไม่ เริ่มตั้งแต่แรกเรียนรู้ ถ้าเขาไม่มีความสุขในการเรียนรู้ ก็แสดงว่าการศึกษายังไม่เดินหน้า เด็กยังไม่มีการพัฒนาที่ถูกต้อง ด้วยเหตุนี้ความสุขกับการศึกษาจึงเป็นเรื่องที่ไม่สามารถแยกจากกันได้ ถ้าไม่สามารถทำให้คนมีความสุขกับการศึกษาก็ไม่สามารถเกิดขึ้นได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้ แบ่งเป็น 2 ประเด็น คือ

1.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

การเรียนรู้อย่างมีความหมายและการเรียนรู้อย่างมีความสุข เป็นสิ่งจำเป็นต่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการท่องจำ ยึดตำราเป็นตัวตั้ง ใช้การสอนแบบบรรยายและเน้นการแข่งขัน ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถเชื่อมโยงความรู้ในการเรียนรู้ได้ ไม่สามารถจดจำเนื้อหาที่เรียนได้อย่างแม่นยำ เกิดความเบื่อหน่าย เครียด และไม่มีความสุขกับการเรียน ดังนั้นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรกำหนดนโยบายทางการศึกษาที่มุ่งเน้นให้มี การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมและพัฒนานักเรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายและเรียนรู้อย่างมีความสุข แทนการจัดการเรียนการสอนแบบเดิมๆ ที่เน้นการท่องจำ เน้นการแข่งขัน และใช้ผลการเรียนเป็นเครื่องตัดสินนักเรียนมากกว่าการคำนึงถึงคุณค่าและความสุขของการเรียนรู้ที่นักเรียนพึงได้รับ

1.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1.2.1 ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนการสอนทางภาษาอื่นๆ ที่มีความประสงค์จะนำรูปแบบการเรียนการสอนนี้ไปใช้ ควรศึกษาถึงความเหมาะสมของขั้นตอนและแนวทางในการเลือกกิจกรรมเพิ่มเติม เพื่อให้สามารถกำหนดขั้นตอนและเลือกกิจกรรมได้เหมาะสมกับธรรมชาติของการเรียนรู้ในแต่ละภาษา

1.2.2 รูปแบบการเรียนการสอนนี้มีจุดประสงค์เพื่อใช้กับการเรียนการสอนภาษาเป็นหลัก ดังนั้นหากครูผู้สอนในกลุ่มสาระอื่น ๆ ที่ไม่ใช่การเรียนการสอนทางภาษามีความประสงค์จะนำรูปแบบการเรียนการสอนนี้ไปใช้ จะต้องมีการปรับเปลี่ยนขั้นการเรียนการสอนในขั้นที่ 4 ให้เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะหรือธรรมชาติของแต่ละวิชา

1.2.3 การนำรูปแบบการเรียนการสอนนี้ไปใช้ควรศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กรอบมโนทัศน์ให้มีความเข้าใจอย่างชัดเจน เนื่องจากการเรียนการสอนแบบจัดกรอบมโนทัศน์มีแนวทางการสอนที่แตกต่างกันสำหรับนักเรียนแต่ละระดับ ทั้งนี้เพื่อให้ครูผู้สอนสามารถปรับแนวทางการสอนให้สอดคล้องกับความสามารถของนักเรียนได้อย่างเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 นำรูปแบบการเรียนการสอนนี้ไปใช้จัดการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาชั้นอื่นๆ ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษาให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น

2.2 ทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนนี้กับการจัดการเรียนรู้ภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาฝรั่งเศส ภาษาญี่ปุ่น ฯลฯ เพื่อเป็นการศึกษาและตรวจสอบซ้ำให้รูปแบบการเรียนการสอนนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- ชั้นรัชชัย อภิเกียรติ. (2557). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนวิชาภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- คณาจารย์สุมานมิตร. (2547). *หลักการสอนภาษาไทยสำหรับเยาวชน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- จันทร์แรม สุวรรณไตรย์. (2532). *การเปรียบเทียบวิธีสอนโดยการนำเสนอโครงสร้างความคิดล่วงหน้ากับการสอนตามปกติในวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นิลบล เกตุแก้ว. (2555). *สภาพและปัญหาการจัดการเรียนรู้หลักการภาษาไทยในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามสามจังหวัดชายแดนภาคใต้*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญช่วย มีจิต. (2554). *ภาษาไทยคือหัวใจของทุกวิชา*. สืบค้นเมื่อ 9 ตุลาคม 2558, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/470949>.
- ประยอม ชองทอง. (2556). *ภาษาไทยเป็นหัวใจของชาติ*. สืบค้นเมื่อ 9 ตุลาคม 2558, จาก http://www.autoinfo.co.th/page/th/article_event/detail.php?id=32298.
- พรรณี กิจเอก. (2550). *ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกระตือรือร้นกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาเคมีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดปทุมธานี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต). (2557). *การเสริมสร้างคุณลักษณะเด็กไทยและพุทธวิธีในการสอน*. กรุงเทพฯ: เจริญดีมั่นคงการพิมพ์.
- วิจารณ์ พานิช. (2557). *การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างไร*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: เอส.อาร์. พรินท์ติ้ง แมสโปรดักส์.
- วิภา เกียรติธนะบำรุง. (2537). *ผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบจัดกรอบมโนทัศน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาชีววิทยาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร มโนพิชิตวัฒนา. (2547). *การพัฒนาแบบแผนการจัดการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ แบบบูรณาการที่เน้นผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ที่กระตือรือร้น เรื่องร่างกายมนุษย์*. (ปริญญาโทบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศุภวรรณ เล็กวิล. (2539). *การพัฒนาแบบแผนการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยกลวิธีการเรียนภาษาโดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. (ปริญญาโทบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจิต เพียรชอบ. (2525). *การจัดการศึกษาภาษาไทย. เอกสารการสอนภาษาไทย หน่วยที่ 1-8*. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์การพิมพ์.
- _____. (2526). *การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย. เอกสารการสอนภาษาไทย หน่วยที่ 1-8*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพริย. (2522). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุวรรณ ยะกร. (2554). *การวัดและประเมินผลการเรียนภาษาไทยระดับประถมศึกษา เรื่องการวัดและประเมินผลการเรียนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. ประมวลสาระชุดวิชาการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไทย หน่วยที่ 15*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ไสว พักขาว. (2536). *การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนเพื่อการเรียนรู้อย่างมีความหมายในวิชาเคมี*. (ปริญญาโทบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อนงค์ รุ่งแจ้ง. (2553). *ปัญหาการเรียน การสอน และการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน*. สืบค้น 22 พฤศจิกายน 2557, จาก http://www.huso.kku.ac.th/upload_news/pdf/Mon40916fgzk3Er.อนงค์.pdf.
- Ausubel, D. P. (1969). *School Learning: An Introduction to Educational Psychology*. New York: Holt Rinehart and Winston.
- Ausubel, D. P., Novak, J. D. & Hanesian, H. (1978). *Educational Psychology: A Cognitive View* (2nd edition). New York: Holt, Rinehart, and Winston.
- Bodolus, J. E. (1987, May). The Use of Concept Mapping Strategy to Facilitate Meaning of Ninth Grade Students in Science. *Dissertation Abstract International*, 47(5), 3387-A
- Chamot, A. U. & Kupper, L. (1989). Learning Strategies in Foreign Language Instruction. *Foreign Language Annals*, 22(1), 13-21.
- Gardner, P. L. (1977). Logical Connection in Science. A Summary of the Finding Research Education. *Research in Science Education*, 7(1), 9-24.
- Hartley, J. & Davies, I. K. (1976). Preinstructional Strategies: the Role of Pretests, Behavioral Objectives, Overviews and Advance Organizers. *Review of Education Research*, 46(2), 239-265.
- Joyce, B. R., & Weil, M. (1996). *Models of Teaching*. (5th ed). Boston: Allyn & Bacon.
- Lavie, B. & Zion, B. (1988). Enhancing Meaningful Learning in an Environmental Education Program: A Case Study of a Class Empowered Through the Use of Novak's and Gowin's Principles of Learning How to Learn, Concept Mapping, Interviewing and Educating. *Dissertation Abstract International*, 48(4), 2590-A.
- McKeachie, W. J., Pintrich, P. R., Lin, Y. G., & Smith, D. A. F. (1987). *Teaching and Learning in the College Classroom: A Review of the Literature*. Ann Arbor, MI: National Center for Research to Improve Postsecondary Teaching and Learning.
- Novak, J. D. (1984, January). Applying Learning Psychology and Philosophy of Science to Biology Teaching. *The American Biology Teacher*, 43(1), 12-22.
- Oxford, L. & Crookall, D. (1989). Language Learning Strategies, the Communicative Approach, and Their Classroom Implication. *Foreign Language Annals*, 22(1), 29-39.
- Thomas. (2007). *Through the Lens of Experience*. Texas: The University of Texas at Austin.
- Yamane, T. (1967). *Statistics: An Introductory Analysis* (2nd Edition). New York: Harper and Row.